

ԱՇՈՒՆ Է

Առուն է, ջրվաթ, ջրխուր՝ բայց խաղաղ,
 Լեռներուն վրայ, դաշտերուն վերել,
 Լուռ կը թրթրուան կաթնաթոյր ձեւեր,
 Բընութեան ոգին կը մազըլցի վեր,
 Ժամանակներու սանկուիտէն արծաթ:

Առուն է, ջրվաթ,
 Մոխիրն է իջեր մազերուս վրայ
 Այսֆան վաղահաս,
 Ամէն ինչ սուս է, ամէն ինչ երազ,
 Դեռ մինչեւ երէկ այնքան կենդանի
 Եւ այնքան իրաւ:

Թըղչուն մը անդին կ'երգէ ջրխրաձայն,
 Խորն իր աչներուն կառօք զարնան,
 Ծառերէն օսկի տերեւներ կ'իյնան,
 Հոգիներուն մէջ թախիծ մ'անօրոշ
 Թեւն իր կը բանայ, ճոգերով վալուան:

Կը մարին սակաւ լոյսն ու քաղցրութիւն,
 Մարդոց սիրտերուն,
 Բուրմունքը հողին բանձը է ու կըծու,
 Կաթիլներուն ճակ անձրեւին աւնան,
 Վերջալոյսն հեռուն,
 Լեռներուն վրայ կը բացուի խաղաղ,
 Նըման ցեցակեր ուսայնին մեհախ:

Գարնան հետ անցան կըրակներս ամէն,
 Երգերս ուրախ,
 Խըմուած է օսկի գինին քաղցրաթոյր,
 Բիւրեղներուն խոր կը մընայ մըրուր,
 Երազներս ամէն թրուան ու գացին
 Լեռներէն անդին,
 Նըսած կը նայիմ, անհարբեր, ջրծգոյն,
 Գոցուող դուռներուն:

ԵՂԻՎ ԱՐԴ